

TOM PEETERS

Het glazen plafond in de sport

Het glazen plafond, de gelijke verloning tussen mannen en vrouwen, is al jaren een maatschappelijk thema. En ook steeds vaker in de topsport. Althans, in die topsport waar er überhaupt wat te verdienen valt, waarbij vrouwen blijkbaar per definitie minder horen te krijgen dan mannen. De gelijke verloning qua prijzengeld is al decennia een issue in het tennis, met als klassieke tegenargumenten de terreur van de kijkcijfers en het feit dat de dames daar waar het meest te rapen valt, in de grandslams, 'best of three' spelen in plaats van vijf sets bij de heren.

Maar zie, nu er met Brian Cookson een nieuwe voorzitter is gearriveerd in de rangen van de internationale wielerbond UCI, vertoont uitgerekend de conservatieve traditiesport wielrennen een emancipatiereflex. Zo zal voortaan het prijzengeld voor de vrouwen op de wereldkampioenschappen wielrennen gelijk worden gesteld aan dat van de mannen. Een kleine stap voor de penningmeester, een grote stap voor de sport! Welke sport volgt...?

WALTER VAN STEENBRUGGE

Giel

Even heet van de naald: de jonge monnik Giel stelt het momenteel uitstekend in het Tibetaans klooster en mocht zelfs korte tijd geleden persoonlijk kennismaken met de Dalai Lama. U kent hem toch nog? De zestienjarige Giel die het nieuws van het voorbije najaar Boeddhistisch rood kleurde toen hij, pakkens- en vertrekkenklaar om naar Shimla (India) af te reizen, werd tegengehouden en gearresteerd door de politie op het verzoek van het Gentse Openbaar Ministerie. Reden: het gerecht wou eerst onderzoeken of de moeder van Giel haar zoon niet had geïndoctrineerd, wat het belang was van de minderjarige om scholing te volgen volgens de monastieke traditie en welke middelen voor zijn opvoeding dan wel geschikt waren. Vlaanderen had meteen zijn affaire 'Laura Dekker', de zeilster die in 2009, als veertienjarige meisje, aanvankelijk door de Nederlandse rechter verhinderd werd om solo met een tweemas- ter alle wereldzeeën te bedwingen.

In de zaak van Giel vielen twee overwegingen te maken. Vooreerst waren de negatieve insinuaties rond het Boeddhisme vrij ongepast. De gerechtelijke autoriteiten hebben zich immers niet te moeien met levensbeschouwelijke keuzes die ouders maken. Die vrijheid is grondwettelijk en internationaalrechtelijk gewaarborgd. Wel vond ik het gerechtvaardigd dat de overheid wou weten of het onderwijs dat Giel in India zou genieten, hem voldoende in staat zou stellen om zijn verdere leven afdoende en vol te oriënteren, en zin te geven. Die oefening was in het geval van Giel snel gemaakt, nu de stukken en documenten die werden aangeleverd voldoende duidelijk maakten dat de jongen, zelfs veel meer dan kinderen die in Vlaanderen schoollopen, een boeiend onderwijs te wachten stond, zodat Giel zijn valies uiteindelijk toch mocht pakken richting Verlichting en Nirwana.

Tijdens de pleidooien in de zaak Giel maakte ik wel de overstap naar de voetballeerij, meer bepaald naar de evolutie om jonge, beloftevolle Belgische talentgozertjes alsmaar op jongere leeftijd op de transfermolen te plaatsen. Maakte het gerecht zich evenveel zorgen als bij Giel over de schitterende jeugdproducten die in Neerpede worden gekneeld door de Anderlechtse Voetbal Academie en die straks naar exotische voetbaldoorden worden verkast? Wordt door de entourage van die jonge voetballers dan wel voldoende verzekerd dat onderwijsmatig de belangrijkste waarden en levenslessen aan die spelertjes worden meegegeven? In ieder geval is een dergelijk onderzoek mij vooralsnog niet bekend. Nochtans lijken de gevaren bij de toekomstige Messi's flink wat groter. Geld en glamour worden snel fetisch, de spanning en druk haast onmenselijk. En wat bij

blessures of bij gekke capriolen van een trainer die voor een ander kiest?

De afscheidsbrief van de Duitse doelman Robert Enke (ex-voetballer van onder andere FC Barcelona en de Duitse Mannschaft) en de heldere getuigenis van Geoffrey Claeys (ex Feyenoord en Anderlecht, nu mental coach) spreken boekdelen. Faalangst als mentale doodoener, in het geval Enke dan wel letterlijk te nemen. Het vele geld dreigt deze bezorgdheid weg te spoelen. Het is maar zeer de vraag of het recente signaal van de FIFA, dat FC Barcelona een jaar lang verbiedt transfers te doen omdat de Catalaanse club de FIFA-regels overtrad aangaande de buitenlandse transfers van minderjarigen, een voldoende efficiënte tussenkomst is. FC Barcelona reageerde alvast furieus: "hadden we de regels gevolgd, dan had Lionel Messi nooit leren voetballen zoals hij nu doet", "alle andere (grote) clubs doen het ook, waarom worden dan enkel wij gestraft?". Geen ethisch of moreel reveille te bespeuren, ondanks het Unicef logo, paradoxaal genoeg, op het blauw-rode voetbalshirt.

Het komt de internationale wetgever toe heldere wetgeving te maken en deze uitermate belangrijke materie niet te laten beoordelen door de vele bobo's van de FIFA. Wie een minderjarige voldoende goed onderwijs ontzegt en hem verhandelt als koopwaar, begaat een morele misdaad tegen die minderjarige en ontnemt hem zijn elementaire vrijheid. Het was de les die in de zaak Giel te leren viel, maar dan wel aan de verkeerde leerling gelezen.